

A. WEIDENMULLER:

Det skjulte Horn.

Oversat af

N. P. MADSEN.

Frederik tog sig Afskeden mere nær. Efter at han havde sørget for, at hun fik en bekvem Plads i Postvognen og anbragt hendes Haandtaske og Plaid saa godt, det lod sig gøre, lagde han en omviklet Flaske paa Skødet af hende og sagde:

„Det er Creme d'Iva. De har nok hørt om den berømte Likhør, som man fremstiller af Iva-Urter. De har ellers tidt mærket dens Duft oppe i Hospitset. Den kan maaske gøre god Tjeneste undervejs, og om De ikke selv vil drikke af den, saa kan Deres Hr. Fader maaske faa Lyst til at smage paa den.“

Marianne saa taknemmeligt ind i Frederiks arlige Ansigt og sagde hjerteligt:

„Tak skal De have, Frederik.“

„Jeg havde ellers tænkt paa at give Dem en smuk Buket med paa Rejsen, men hvorledes vilde det have taget sig ud. Det maatte Hr. Assessoren da gøre. Han sagde vel Farvel til Dem i Aftes?“

Marianne folte, hvorledes Blodet fo'r hende op i Ansigtet.

„Nej,“ svarede hun, idet hun knappede sit Overstykke, „hvorledes skulde han det? Han vidste jo ikke, at jeg rejste.“

„Har Fru Gehejmeraadinden virkelig ikke sagt ham det? Det var ikke rigtigt. Skal jeg hilse ham fra Dem?“

„Det maa De gerne, hvis De har Lyst. Og spørg endelig for, hvis Hr. von Baumbach skulde faa i Sinde at bestige Piz Zupo, at han faar to dygtige Fjører med. Der er to, der hedder Gras, og som Parkinson roser, saa meget. Vil De huske at sige ham det? Lev saa vel, Frederik, og Tak for alle de Opmærksomheder, De har vist mig.“

„Aa, tal ikke om det, De gav jo mig i Gaar Deres smukke Papir og de mange dejlige Penne. Jeg kan slet ikke tænke mig, hvorledes det skal gaa uden Dem. Men nu stiger Kusken op. Saa Lykke paa Rejsen, og skulde der være et eller andet, jeg kunde gøre for Dem, saa send mig bare et Par Ord, saa skal jeg straks besørge det. De ved nok, hvor gerne jeg vilde gøre Dem en Tjeneste.“

Saa knaldede Piskene, og Vognen rullede bort, medens Marianne hilste med et lykkeligt Smil. Men da Samaden var forsvunden, og de kørte forbi Skoven; hvor hun havde siddet Dagen i Forvejen, brød hun pludselig ud i en heftig Graad.

VI.

„Tænk, hvad der hændte mig i Gaar, Frederik,“ raabte Gehejmeraadinden en Morgen. „Jeg lod min lille sorte Arbejdstaske ligge i Pontresina. Jeg mærkede det først, da jeg skulde bruge Saksen. Sig mig, hvad skal jeg dog gøre?“

„De behøver ikke at gøre noget, Fru Gehejmeraadinde. Jeg vil straks gaa hen og hente den.“

„Og det siger De paa en Maade, som om det kun drejede sig om at gaa ind i det andet Værelse.“

„Det er heller ikke nødvendigt. Jeg skal jo ikke spise Diner med saa og saa mange Retter. Senest Kl. 11½ er jeg her igen.“

„Saa tag i det mindste Enspænderen!“

„Tak skal De have, Fru Gehejmeraadinde, men jeg gaar hellere. Saa kan jeg tage begge Hundene med mig.“

„Ja, De siger noget; De er et fornuftigt Menneske. Men — hvad jeg vilde sige — hvad var det, De rakte ind til Frøken Høfer i Vognen. Var det en Gave? Jeanette blev ganske nysgerrig.“

Frederik rødmede let.

„Det var en lille Flaske Iva-Likhør. Jeg tænkte, hun kunde have godt af den paa den lange Rejse.“

„De er ikke daarlig. Altsaa Deres Sparepenge ofrer De til en Snaps til den tilbædte,“ sagde Gehejmeraadinden og faldt tilbage paa Pudsen, helt udmattet af Latter over den i-sine egne Tanker udmærkede Vittighed.

Frederik ventede roligt, til hun havde holdt op med at le, saa sagde han uforknyet og en lille Smule fornærmet:

„Frøken Høfer har altid været saa elskværdig mod mig, at jeg mente at skyldte hende en lille Opmærksomhed. Selvfølgelig vilde jeg aldrig være faldet paa det, hvis hun ikke selv havde tænkt paa at forsyne sig med noget styrkende til den lange Rejse. Skal jeg ellers besørge noget andet i Pontresina?“

„Nej Tak. Kun Deres fornærmede Ansigt kan De lade blive der. De ved, det er mig imod, at mine Folk ikke kan forstaa en lille Spas.“

Da Frederik var gaaet, satte Gehejmeraadinden sig hen og grublede over, hvor utaknemmelige og uartige Menneskene dog ogsaa kan være. Tænk, at denne Frederik kunde overlade Modtagelsen af Gæsterne alene til hende. Og hvor hensynsløst havde det ikke været af Frøken Høfer at rejse sin Vej, netop da hun var kommet til den sværeste Del af Haandarbejdet. Lidt efter lidt kom Gehejmeraadinden saa vidt i sin Tankegang, at hun var den ulykkeligste Kvinde, der var til, en af Verdens mest beklagelsesværdige Korsdragere; først da Johannes kom frem, og hun hørte Wolf sige til Jeanette: „Hils min Tante og sig, at jeg Klokken syv haaber at kunne aflævere de fremmede her,“ kom hun atter i bedre Stemning.

At stifte Partier var en særlig Lidenskab hos hende, og da alle hendes nærmeste Slægtninge

for længst var gifte, kom den planlagte Forbindelse imellem hendes Nevø og den smukke Lu von Bodmer som en sen, men særlig sød Frugt paa hendes Livs Træ, vel værd at hun maatte grunde over Midler til, hvad det saa end skulde koste, at bringe de to sammen.

Wolf havde beregnet Tiden ganske nøjagtig. Præcis Klokken syv holdt Vognen foran Hotellet, og den tillidende Frederik aabnede Døren for at hjælpe Hr. von Bodmer og hans Datter ud.

Gehejmeraadinden, der ved Vognrumlen var ileet hen til Vinduet, folte sig noget skuffet over, at Wolf sad paa Bukken og fandt det i høj Grad uheldigt af ham, at han først steg af, da Lu næsten var kommet hen til Døren.

Hun skulde snart finde mere hos ham, der ikke var rigtigt. At han førte begge Gæsterne ind i hendes Salon var korrekt, det maatte hun indrømme, men nu hans Spørgsmaal — hvor kunde han dog komme paa saadanne Indfald:

„Kære Tante, ved du ikke, hvor Frøken Høfer er, for at du kan forestille hende for Frøken von Bodmer?“

„Men bedste Wolf, hvor vil du hen? Har jeg da ikke sagt dig, at Frøken Høfer rejste i Morgens tidligt? Det forekommer mig dog, at vi talte om det i Aftes.“

Wolf bruste op og svarede bittert:

„Din fortræffelige Hukommelse al Ære, men om Frøken Høfers Afrejse hører jeg først nu, og jeg maa sige, at det gør mig meget, meget ondt.“

„Men du kæreste, du kunde jo slet ikke lide hende. Endog i Gaar gjorde du Bemærkninger over hendes Toilette. Hvorfor da tage en saa højtidelig Afsked.“ Derpaa fortsatte hun henvendt til de to Gæster: „Wolf taler om en ung Pige, som har været i mit Hus indtil i Gaar, som en Slags tilfældig Hjælp, en beskedne og ikke mere ganske ung Præstedatter fra Landet. Du skulde bare have set, hvorledes hun gik klædt, Lu, det var vellykket, kan du tro.“

„Det kan jeg tænke mig,“ svarede den unge Dame. „Saadanne Guds Ord fra Landet ser jo altid skrækkelige ud.“

Wolf bed sig i Læben. Det var næsten de samme Ord, som han selv for nogle Dage siden havde brugt, men nu saarede de ham, og han sagde uvilligt:

„Det er nu ikke slet saa slemt, som min Tante gør det til. Forresten er Frøken Høfer en klog, hjertensgod og elskværdig ung Pige, som du, kære Kusine, sikkert vilde have syntes om. Jeg kan kun beklage endnu en Gang, at hun er borte.“

„Aa, min kære Niece vil nok finde anden Underholdning,“ sagde Gehejmeraadinden sødladent. „Har I aftalt nogen Ture undervejs? Men det er sandt, stakkels Wolf, du kunde jo ikke faa Plads i Vognen, der er jo desværre kun Plads til to i Kalechen.“

„Stakkels Wolf!“ lo Hr. von Bodmer. „De kan spare Dem al Beklagelse, højttærede Fru. Jeg havde paa det mest indtrængende anmodet Wolf om at faa Lov til at sidde paa Bukken for at kunne nyde den friske, rene Luft, men han var ubønhørlig.“

„Jeg kan ikke tro, at der var hedere inde i Vognen end udenfor, i hvert Fald er der meget køligere end i Postvognen. Hvor havde forresten Frøken Høfer Plads? Inde i Vognen vel?“

„Det ved jeg virkelig ikke, kære Wolf,“ svarede Gehejmeraadinden med en Ærgrelse, som hun ikke kunde skjule, „jeg ledsagede hende naturligvis ikke til Posten. Men hvis det interesserer dig meget, kan Frederik sige dig det. Han veg ikke fra hende, før hun kørte og var endog saa galant, at han forærede hende en Flaske Likhør til Erindring.“

„Præstedatteren — en Snaps til Erindring,“ raabte Lu med en spottende Latter. „Det er jo himmelsk, og nu beklager jeg virkelig, at jeg ikke skal lære Frøkenen nærmere at kende. Hvorfor skulde hun nu ogsaa bort netop i Dag? Var hun maaske bange for os?“

„Ja, det er meget muligt. Hun paastod i Aftes paa en Gang, at hun absolut maatte afsted i Dag, og saa vilde jeg naturligvis ikke holde hende tilbage, saa meget mindre som jeg udmærket godt kunde bruge hendes Værelse til dig. Men du vil maaske friske dig lidt, kære Lu? Vi skal snart gaa til Bords.“ Hun aabnede Døren ind til det Værelse, som Marianne havde benyttet, og fortsatte derpaa henvendt til Wolf og Legationsraadinden: „Herrerne vil sikkert ogsaa gerne trække sig tilbage et Øjeblik. Wolf, du vil nok føre Legationsraaden hen til hans Værelse?“

Hun var glad ved, at de fulgte hendes Vink. Hun maatte selv have et Par Minutters Ro før Aftensbordet. — Hvordan var det, at Wolf paa en Gang var blevet i Stedet for at være optaget af den yndige Brud, der var tiltænkt ham, beskæftigede han sig meget mere med Frøken Høfer, der jo ikke kunde have nogen Betydning for ham, og i Stedet for at se straalende lykkelig ud, havde han et Ansigt som en Regnevørnsdag. Hvad skulde det dog betyde. Han havde jo altid været noget ejendommeligt og noget svar at behandle, men dette var dog et ubegribeligt Lune. Hvorledes skulde hun dog faa drevet det ud af ham.

Gehejmeraadinden havde endnu ikke fundet noget tilfredsstillende Svar paa dette Spørgsmaal, da en Dør lydløst blev aabnet, og Lu traadte ind. Hun havde gjort sig fin, og hun selv udtrykte og saa virkelig henrivende ud i sin lette, lyse Sommerdragt, med de friske røde Kinder, og de straalende, brune Øjne, der spillede af Liv. Hvis Wolf kunde modstaa en saadan Pige, saa var han virkelig ikke et Menneske, men en Fisk.

Lu bemærkede straks, at hendes Fremtræden

gjorde et gunstigt Indtryk paa Gehejmeraadinden, og med et vist Koketteri sagde hun ligefrem:

„Synes du om min, Tante, og tror du, Wolf vil finde mig puen i den Dragt?“

„Jeg finder dig yndelig, mit kære Barn. Hvad Wolfs Smag angaar, er den ofte noget besynderlig, men din Dragt er saa pikant, at han sikkert vil blive indtaget i den. Hvorledes synes du for Resten om ham?“

„Jo, godt nok, kun synes jeg, han er en Smule kedelig. Han var tidligere meget morsommere.“

„Det er kun tilsyneladende. Han er ellers altid fuld af aandrige Indfald. I Dag folte han maaske noget nedtrykt paa Grund af Afskeden med sin Ven Victor. Fortalte han dig ikke om det?“

„Jo, han gjorde. Han syntes for Resten at tage mig det ilde op, at jeg mente, hans Ven selv var Skyld i sin Sygdom, fordi han havde redet ligefrem vanvittigt. Men sandt er det nu alligevel. Alle Officererne i Baden-Baden er af samme Mening.“

„Du maa være en Smule forsigtig i dine Udtalelser. Wolf har altid næret en stor Kærlighed til Vennen. Men sig mig engang, hvorfor jeg først i Gaar fik Efterretning fra dig. Jeg er virkelig en Smule ked af din lange Tavshed.“

Der lagde sig en Skygge over den unge Piges Ansigt.

„Vi bestemte os virkelig saa hurtigt, vi kunde. Man kan dog ikke rejse til Engadin saadan en, to, tre.“

„Var din Garderobe ikke i Orden?“

„Jo, vist var den det. I Baden maa man jo altid være indrettet paa Udflugter. Men — ja, Tante, det skal jeg fortælle dig en anden Gang. Har du for Resten ikke truffet Bekendte her? Frankes fra Heidelberg vilde i August til Silvaplana. Har du aldrig stødt paa dem?“

„Nej, men maaske ser vi dem i Aften ved den italienske Koncert.“

„Aa, er der Koncert i Aften? Det har Wolf ikke sagt mig et Ord om, men er jeg ogsaa klædt paa til det?“

„Ja, naturligvis. Du vil nok overstraaale alle de andre Damer. — Men nu lyder Bordklokken. — Hr. Legationsraad — allerede? Ja, De er jo altid punktlig. Har min Nevø ikke afhentet Dem?“

Medens Gehejmeraadinden holdt denne usammenhængende Tale og samtidig urolig lyttede efter, om Wolf ikke kom ned ad Trappen, stod den uden for Hotellet i en ivrig Samtale med Frederik. Efter at han med stor Hast havde ombytet sin Rejsedragt med en Selskabsdragt, havde han søgt efter Frederik og langt om længe fundet ham. Efter et kort Krydsforhør angaaende Mariannes pludselige Afrejse var denne Gaade blevet løst for ham, og netop idet Klokken lød sagde han i en ærgerlig Tone:

„De er ellers saa fornuftig, Frederik, hvorfor kom De ikke paa den Tanke, at jeg kunde have kørt noget tidligere og taget Frøken Høfer med til Bergun? Jeg er vis paa, Hesten magelig kunde have holdt ud lige til Alvéneu, og der kunde hun saa have taget Postvognen.“

Frederik nikkede.

„Ja, det vilde have været meget bedre. Men De maa undskylde mig, det kom altsammen saa hurtigt, at jeg først tænkte paa det, da det var for sent.“

„Naar kom De i Tanker om det?“

„En halv Time efter at Frøken Høfer var rejst.“

„Hvorfor vækkede de mig ikke? Jeg kunde have indhentet hende to Gange.“

„Jeg var paa Vej til Pontresina for at hente Fru Gehejmeraadindens Arbejdstaske, som hun havde glemt.“

„Sendt eller af egen Beslutning?“

„Naturligvis sendt, Hr. Assessor.“

Wolf fo'r med Haanden igennem Haaret.

„Naa, Dumheden er nu engang sket. Havde Frøken Høfer en god Plads?“

„Ja, det havde hun. Hun sad i en Bivogn og havde udmærket Selskab.“

„Fik De ikke et eneste Ord fra hende til mig? Jeg har endnu en Bog af hendes.“

„Nej, det tænkte hun vel ikke paa. Hun sagde blot — men, Hr. Assessor, det har allerede for længe siden ringet til Bords — Herskaberne venter vist paa Dem.“

Wolf indsaa Rigtigheden af denne Bemærkning og var glad ved at have fulgt den uden Modsigelse, da han saa den unaadige Mine, hvormed Tanten modtog ham. Dog forstod han denne Aften bedre end nogen Sinds at undgaa hendes Dadel. Han var saa opmærksom og underholdende, som hun kunde ønske det, og særlig overfor hende selv. Timerne gik hurtigt først under Maaltidet og siden under Koncerten, og da Selskabet ved 11-Tiden skiltes, var to gamle Hjerter fulde af Forhaabning.

Og de unge? Ja ogsaa de haabede uden rigtig at være klar over hvad. Wolf sov ind, idet Frederiks Ord: „Hun sagde blot“ — svingede i hans Hoved, og Lu drømte om en dejlig Rytterofficer, der bestandig sagde daarlige Vittigheder og af den Grund bestandig var Genstand for Spot fra en civil ung Herre. Men hvad deres Forhaabninger og Ønsker end var, saa syntes de at komme fortræffelig ud af det med hinanden. De kørte sammen til Silvaplana, opsporede der Familien Franke med dens tre nydelige Døtre og tilbragte en fornøjelig Dag sammen med dem. De gjorde en to Dages Udflugt sammen til det berømte Hotel paa Maloja-Passet, og planlagde endog en Tur til Italien, da Herligheden paa en Gang fik Ende.

(Fortsættes.)

TIL KONFIRMATIONEN.

Ved Skillevejen.

Gavebog for Konfirmander. Med Bidrag af Past. C. Skovgaard-Petersen, Past. Olf. Riisard og fl. andre. Smukt udstyret og indbundet. Original Omslagstegning med Variation for Drengene og for Piger. Pris 50 Cents.

Se paa Jesus.

Tanker og Suk ved Naadestolen. Korte Stykker til hver Dag i Maanedene. En smuk lille Bog. Pris 25 Cents.

Den trofaste Forjætter.

Korte Betragtninger til hver Dag i Maanedene af J. R. McDuff. Smukt Shirtingsbind med Guldrtryk. Pris 30 Cents.

Stormænd.

Fem Missionskildringer af Past. Harald Jensen, tidligere Missionspræst i Salt Lake City, Utah. 145 Sider. Shirtingsbind 50 Cents.

Ester Ried.

Fortælling af Pansy. 238 Sider. Latinske Typer. Klar Tryk. Smukt indb. Pris 80 Cents.

Fire Veninder.

Fortælling for unge Piger, af Pansy. 267 Sider. Solidt indbundet. Pris 80 Cents.

Tre Menneskebørn.

Fortælling af Pansy. En særdeles god Bog for Ungdommen. Fuld af Eksempler paa praktisk Kristendom. 259 Sider. Indbundet Pris 80 Cents.

Roxy.

Fortælling fra Pionertiden i Indiana. Af Edw. Eggleston. 244 Sider. Shirting. Pris \$1.

Genspejling.

Fortælling fra en Universitetsby i England og fra Missionsmarken i Afrika. Fra Engelsk ved Ellen. 226 Sider. Shirting. Pris 80 Cents.

Titus, en Korsets Fælle.

Af Florence M. Kingsley. Fortælling fra Jesus Tid. 250 Sider. Indbundet Pris 80 Cents.

Robert.

Ungdomsfortælling udgivet af Traktatselskabet i London. Paa Dansk ved Past. Chr. Christensen. 144 Sider. Indbundet i rødt Shirting. Pris 50 Cents.

Morgengry.

Fortælling fra det dansk-amerikanske Menighedsliv. Af Past. J. J. Kildsig. 171 Sider. Indbundet. Pris 50 Cents.

Rosenkransen.

Kristelig Fortælling fra England, af Florence L. Barclay, i autoriseret Oversættelse ved Past. N. P. Madsen. 356 Sider. Smukt indb. i presset Shirting med blindtrykt Ramme og Titel i Guld. Pris \$1.

Paa Himmelvejen.

Fortælling af Mrs. E. Prentiss, oversat af „Ellen.“ I Form af Dagbogoptegnelser skildres her paa en yderst fængslende og tillige opbyggelig Maade en kristen Kvinde Liv og Færd saavel som hendes aandelige Udvikling fra 16 Aars Alderen indtil henimod Livets Aften, som hun med glad Forvisning ser i Møde som Afslutningen paa et ofte besværligt men dog lykkeligt Jordeliv i Samfund med Gud og Begyndelsen paa det evige Liv i Lys og Salighed hos Gud.

Bogen er paa 352 Sider og er indbundet i smukt og stærkt Helshirtingsbind med Guldrtryk. Pris \$1.

Ny Salmebog.

Nr. 30. Bøjeligt Marokko. Guldsnit. \$2.50

Sangeren.

Nr. 12. Sort Chagrin. Guldsnit. 80 Cents.

Navn i Guld paa Forsiden — 20 Cents ekstra.

Lykønskningskort.

Nr. 1905A — Et smukt lille Konfirmationskort med Nadverkalk og Forglemmigejer samt Lykønskning paa Forsiden. Bagpaa et passende Vers. Pris 5 Cents. 50 Cents per Dusin.

Nr. 1905B. — Smagfuldt enkelt Kort med et ganske lille Landskabsbillede samt Lykønskning paa Forsiden. Bagpaa findes Verset: „Saa tag da mine Hænder,“ osv. Pris 5 Cts. Per Dusin 50 Cts.

BOOKS FOR CONFIRMATION.

Follow Me.

Words of Guidance for the way of life. Dedicated to the young people of America By Benevolus. With certificate. Cloth 20 Cents. White leatherette 40 Cents.

Be True.

A few words to the confirmed youth of the Lutheran Church. By G. T. Cooperrider. Price 15 Cents.

Look to Jesus

Daily meditations and prayers before the mercy seat. Cloth, 25 Cts.

Imitation of Christ.

Boxed 16mo. edition. Price 40 Cts.

Pilgrim's Progress.

Large, handsome edition with fine illustrations. Art Cloth. Gilt top. Very cheap at \$1.50.

Jessica's Prayer.

Sweet Story Series. With illustrations in color. Price 50 Cts.

Forget-me-not.

American edition. Art cloth. Gilt. Price 75 Cts.

Teddy's Button.

New illustrated edition. Board cover. 25 Cts.

New Testaments.

Nelson's American Standard No. 232X. India paper. Self-pronouncing. Vest pocket size. Gilt. Price \$1.10.

American Standard No. 334X. India paper. Self-pronouncing. Emphasized. Divinity circuit. Price \$1.30.

These prices on Testaments good only while present stock lasts.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,

Blair, Nebr.